

A „W faktor”: Azaz, a zománc a női el nem fogadás oldaláról a Smalvic-nál

Interjú Paola Gasparini-vel
(Smalto Porcelanato, 2008,03)

(fordította: Barta Emil)

Képes-e a női genetikai ajándék és keménység, a gyakorlatias szemléletmód megállítani a zománc remegését?

Határozottan igen, - jött spontán a válasz, Paola Gasparini, a Smalvic Vicenza ügyvezető igazgatójával történt beszélgetésem után. Az ötven éve megalapított cégnek új életet adott és bátran a zománcra összpontosít.

Smalvic

A Smalvic cég az idén ünnepi megalakulásának ötvenedik évfordulóját. A céget Enrico Dell'Orto mérnök 1958-ban alapította, gáz és kevert tüzelésű tűzhelyek, gáz-tüzelésű kályhák, fatüzelésű kályhák, és acélból készült konyhabútorok gyártására. Ez volt az első vállalat, mely beépíthető háztartási berendezéseket gyártott és zománcozást alkalmazott. Ez a két terület ma is fő tevékenysége a cégnek. A legmodernebb porszóró és automata technológiával felszerelve, a zománcozói lehetőségek kielégítik a saját termelést és külső bérzománcozást is képesek elvégezni, ami jelenleg a Smalvic zománc-divíziójának többségi termelését adja.

A cég Sarcedo-ban található, Vicenza tartomány keleti részén, ahol 30.000 m²-ből 10.000 m² a zománcozói területet szolgálja, amely 50 alkalmazottat foglalkoztat.

A cég 110 alkalmazottal 2007-ben 11 millió eurós forgalmat bonyolított le.

Paola Gasparini

1963-ban született, a Ca' Foscari Egyetemen, Velencében szerzett üzleti diplomát, két lány édesanyja. 1992-ben csatlakozott a Smalvic céghez, ahol három évvel ezelőtti ügyvezető igazgatóvá történő kinevezése előtt alkalma volt tanulmányozni a vállalat munkáját, vezetőit, a termékeket és a termelést és a zománcozási lehetőségeket.

Nem ez az első alkalom, hogy egy listát állítunk össze azon tevékenységekből, melyek a zománcozás fellendítésének útját segíthetik elő. Nagyrészüket „I” betűvel kezdődik: Investments (beruházások), Innovation (új módszerek bevezetése), Information-communication (információ és kapcsolatok), Injections (bátorítás, optimizmuskeltés stb.), Istruzione (oktatás - együttműködésben az egyetemekkel).

El kell ismernünk, hogy az „I” betűk túlsúlya arra készítet minket, hogy más betűket is vizsgálat alá vegyünk, pl. a **W**oman (NŐ) **W** betűjét.

És a Paola Gasparini-val, a Vicenza melletti Sarcedo-i Smalvic cég ügyvezető igazgatójával történt találkozás óta ez a betű nem is mellőzhető.

A 110 alkalmazottat foglalkoztató, 2007-ben 11 millió eurós árbevételt képző Smalvic az egyik „legtiszteletreméltóbb” vállalat a bérzománcozással foglalkozó és háztartási berendezéseket gyártó területen.

A céget az 1958-os alapító, Enrico Dell'Orto mérnök helyezte ebbe a szilárd pozícióba, aki mint a cég elnöke, haláláig, 1998-ig vezette a céget. Őt lánya, Carolina követte. Paola Gasparini Carolina lánya, és a karizmatikus mérnök unokája.

A Velencei Ca'Foscari Egyetem elvégzését követően, 1992-ben csatlakozott a céghez. Hozzáfogott a cég tanulmányozásához, különös tekintettel a termelésre, vezetőire és személyzetre, majd a zománcozási lehetőségekre, mielőtt ügyvezető igazgatóvá nevezték ki három évvel ezelőtt.

„Te a saját karrieredet építed...” ez volt az első megjegyzés, mely elhagyta a számát. *„Családi vállalkozásról lévén szó, ez nem olyan nagy ügy...”* – mondta nevetve, ki-mutatva humorérzékét, és képességét arra, hogy kigúnyolja magát, amiért ismételten előtérbe került, mialatt a tulajdonságain végigmegyünk.

„Mégis csak, egy női vezető..., egy a nem sok közül, akivel a zománciparban valaha találkoztam...”

„Hát persze... ez az, ami még inkább visszamaradott szektorrá teszi az egészet?” – lő vissza mosolyogva.

„Milyen érzés női vezetőnek lenni?”

„Te vezető vagy és semmi más. Nem gondolom, hogy női mivoltom ezt annyira más-sá tenné. Ez csak egy picit bonyolultabb, mint egy férfinak, akinek az élete alapvető-en a munkája körül forog és a család háttérbe szorul. A dolgozó nőnek két állása van: sokkal hatékonyabban szervezettnek kell lennie otthon, még akkor is, ha mint nekem, házvezetőm van. Nem könnyű a két szerep között megtalálni az egyensúlyt, de megtalálható, ha kellőképpen rendszeres és határozott vagy...”

„Hogyan alakultak a dolgok a munkában?”

„Az elején nem volt könnyű. Aztán az emberek megszok-ták, és rájöttem, méltányolnak azért, amit teszek, amit mutatok. A nők bizonyos előnnyel rendelkezhetnek a ve-vővel vagy szállítóval való első kapcsolatnál; mivel na-gyon kevés nő dolgozik ezen a területen, működésbe lép a kíváncsisági faktor: az emberek szeretnének látni, ba-rátságosabb viszonyt alakíthatsz ki, de meg kell marad-nod az eredeti szerepedben. Szintén rájöttem arra, hogy a kollegáimmal való kapcsolat alapja az egyenrangúság: végső soron te nem nő vagy férfi vagy, hanem egy sze-mély, a szerint ítélnék, amit nyújtasz. Egyet tartson min-denki szem előtt: ha ők buta libának tartanak, akkor vé-ged. Ahhoz hogy az emberek elismerjenek, karizmával (természet feletti képesség, személyes vonzerő, varázsla-t, bűvölet) kell, hogy rendelkez.”

„Milyen érzés volt, amikor átvetted a cég vezetését?”

„Ez egy fogadás volt. Be kellett fejeznünk a generációváltást a nehézségek időszakában, mind Olaszországban, mind, pedig az iparágban, a bérzománcozó szektorban és a háztartási berendezésgyártóknál. Mi ezt a váltást bármiféle csuklás nélkül megtettük, köszönhetően Ercole Cunico hosszantartó jelenlétének, a férfinak, aki a 'Officine e Smalterie Vicentine' megalapítása óta a Smalvic csapat tagja, cégalapító és most mellettem dolgozik, mint vezető és felbecsülhetetlen tanácsadó.

Amit én valóra válthatok a cég számára mostanáig az, hogy sokkal integráltabb és szervezettebb rendszerben dolgozzon, terveim között szerepel egy sokkal ütőképebb vállalkozás működtetése, új és tökéletes csapatszellemben és beállítottsággal. Olyanban, ahol én nem egy (jó) vezető vagyok, hanem a csoport egyik tagja. Itt is igaz a mondás, csak jó zenekarban lehet valaki jó karmester.

Ez az, amiért én megpróbálok mindenkinek nagyon tiszta és világos szerepet adni, hogy mindannyian tudjuk, kinek mi a dolga, bár ugyanakkor a szerepek nem lehetnek röghöz kötöttek, hagyni kell helyet a manőverezésre, ami elősegíti a kreativitást, bizonyos határok között. Mivel közel száz alkalmazottunk van, mindegyikkel szoros kapcsolatban dolgozom, nagyon szoros kapcsolati rendszerem van, mely felülmúlja a hivatalos hierarchiát.”

„Tudsz ezzel mit kezdeni nő léte?”

„Igen tudok. Mi nők speciális genetikai ajándékkal rendelkezünk. Azzal a természet adta képességgel, hogy meg kell küzdjünk a biológiailag nekünk adott szereppel, és ez minket sokkal gyakorlatiasabbá, sokkal keményebbé tesz, mint a férfiakat. Bár sok esetben kevésbé vagyunk kreatívak...”

„Sokkal inkább kegyetlenek?”

„Teljesen igaz.”

„Megmagyaráznád ezt?”

„Ha engem provokálnak, nagyon kegyetlen tudok lenni. Egyszerűen átlépek a tolerancia határomat, ez nem csökken bizonyos körülmények között, és igen, nagyon kegyetlen vagyok,... Nekem nincsenek testvéreim, így nincs verseny a családban, de a nőknek mindig valamivel többet kell nyújtania, hogy higgyenek neki, fel kell emelnünk a szekercét, mert különben... És ha már nem kell ezt tenned többé, akkor is szokásoddá válik.”

„Beszélhetnénk a zománcról, hasonló őszinteséggel?”

Az egész ágazatot gondok gyötrik: zománc, zománcozó üzemek, háztartási berendezések... és ezek a gondok összefüggenek. Ha a zománcot mással helyettesítik a háztartási berendezéseken, a zománcozók veszítenek, azok, akiknek nincs saját zománcozó üzemük, csökkenteni fogják a zománcfelhasználásukat. Ha még azt is hozzá tesszük, hogy a zománc szerencsétlenségére drága is, drága az előállítás, a felvitele, energia és alapanyag igényes, a sok rossz, ismétlődő hír, az árakkal kapcsolatban melyek megállíthatatlanul emelkednek. De úgy gondolom, van még lehetőség újraéleszteni régi technikákat és kitalálni újakat.

A Smalvic természetesen ezt nem teheti egyedül: közös erőfeszítést és jelentős beruházásokat tesz az érdekelt társaságokkal.

Sokat kell tennünk a zománc hírnevével (image) kapcsolatban is: bár ez a termék sok különösen pozitív tulajdonsággal rendelkezik, sokak számára ez teljesen normálisnak tűnik.

A zománc meghal, ha csak akkor alkalmazzuk, amikor csak szükséges, nincs helyette más: eltekintve az acéltól, a zománc a „rossz választás” hírnévvel rendelkezik. Le kell ráznunk ezt a fajta gondolkodást és különböző, zománccal kapcsolatos elméleteket kell kitalálni. A divat és a művészet képes erősíteni az emberek zománchoz kapcsolható érzékenységét. Csupán a név megváltoztatása nem elegendő: sokkal inkább, összpontosítanunk kell a piaci helyzetünk és hírnevünk alkalmas beruházásokkal történő visszaszerzésére és megtartására.”

„Bizonyos területeken a színek iránti igény kezdi kiszorítani a 'mindenhol acélt' gondolatot” folytatja Paola Gasparini habozás nélkül, kiegyensúlyozott hangon, tényekkel alátámasztva kijelentéseit.

„Bár mi szűk skálán dolgozunk, szintén célul tűzzük ki a színek alkalmazását a háztartási berendezéseken. Színes, 'Classic' sorozatunk a Milánói Vásár elismerését nyerte el. Hiszünk abban, amit teszünk, és visszatesszük a zománccot a Smalvic árlistájára, különböző konyhai alkatrészekre, ahol ez abba maradt. Mivel saját zománcozói lehetőséggel rendelkezünk, ez stratégiai döntés számunkra, a háztartási berendezések terén is. Hagyomány szerint nem szándékozunk veszíteni, már csak szentimentalizmusból sem, és gazdasági okokból sem.

Bár különleges energia szükséges a zománcozott termékek árusításához, semmit nem kapsz, ha semmit nem adsz. Don Quijote szavaival élve, optimizmus és reménytelenség egymást felváltó páros...”

„De beszéljünk a Smalvic-ról, mely ötvenedig születésnapját üli, mint a C.I.S.P.”

„Fél évszázad vízvázasztó, mely kötelez saját nemzeted állapotának szemrevételezésére. Az érdem elsősorban azoké, akik engem megelőztek, - beszélek itt elsősorban nagypapámról és Ercole Cunico-ról, aki a kezdetek óta jobb keze volt, - amikor ötven sikeres évről beszélünk. De természetes, hogy eltévedhetünk a cég által eredetileg taposott út egy részén, Eljött az idő számunkra, hogy hasznosítsuk a múlt eredményeit és tapasztalatait, szembenézve a jövő kihívásaival, korszerűsítve és nekilátva a munkának ismét, új energiával, és határozottsággal.

Újragondoltuk védjegyünket, hogy abban a régi tradíciók grafikusán is kifejeződjenek. Ez egy stilizáltan megjelenő égő ág.

Bár ez a formával való játék, mégis arra hivatott, hogy kifejezze a valódi értéket és célt. Ez valamilyen zászló, amit a személyes és testületi kihívásaink árbócára tűztem. Ami szükségszerűen Don Quijote-ra emlékeztet...”

„Hogyan fejezhetnénk be?”

„Kihívásainkat nem szavak után, vagy szándékaink alapján értékelhetjük, hanem az eredmények alapján. Mivel nem tartom a kristálygömböt kezeimben, ismételten találkozunk két vagy három év múlva.”

„Köszönöm, örömmel.”

A friss tavaszi Sarcedo-i vidéken a nap fényesen süt az üde zöld rétre, kipattintva a gyümölcsfák rügyeit... néhány nap múlva itt a Húsvét, a Feltámadás..., a remény szavai, azzal az akaráttal, hogy oltalmazza a zománcot, természet által adottnak, még ha ez szélmalomharcnak tűnik is, küzdjünk a „W”-faktor hasznavehetőségéért, és minden „női tulajdonságért” ami a zománcozói színpadra vihető.

Mit gondolnak erről?